

در پیمه شعری آهنگه

د نیمو شیو خبرې

Ketabton.com

نجیب عامر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د کتاب پېژندنه:

|||||

د کتاب نوم د نیمو شپو خبرې

لیکوال نجیب عامر

خپرندوی دانش خپرندویه ټولنه

د چاپ نېټه حمل ۱۳۸۴- مارچ ۲۰۰۶

تیراژ ۱۰۰۰ ټوکه

کمپوز پخپله لیکوال

ډالی

نندارې ته

جانانه ټوله دې په ننگ ولاړه يم

درنو لوستونکو! دادنیموشپو خبرې چې تاسو په خپلو گوتو سپرلي ، گورئ یې ، لولئ یې اوبلاخره خوندورڅخه اخلئ ، دانه یوازې دتاسو لپاره په زړه پورې دي بلکه زما لپاره هم ولې چې دعامر دنیموشپو دخاموشۍ اودتنهایی خبرې اوس زما مخې ته سپرل شوي دي - که رښتیا راباندې وایئ څرنگه چې دکتاب له نوم څخه راپیدای په واقعیت سره داټولې اوټولې دنیمو شپو خبرې، رازونه ، کیسې اوگیلې دي - عامر په تېر دوه کلونوکې دشپې په زړه کې له ماڅخه پټ لرې کېناستلی او دادلفظو نو یوه یوه ملغلره یې دشعر په تارکې اوبدلې ده ، امېل یې ترې جوړکړی چې دامېل یې کله خپلې معشوقې ته په سوغات کې ورکړی اوکله یې هم یو یو یې خپلو هیوادولو ته هم ډالۍ کړی دی - زه چې گورم دعامر په قلم کې نوی رن له ورايه ښکاري ، دهغه شاعري تر پخوا ډېره بدله بدله مالومېږي - هغه غواړي په خپل دې سفر کې نوې منظرې وگوري اوهمداراز دشعر دادب مینه وال هم له ځانه سره یوې نوې تماشي ته کېنوي - دمثال په توگه زمونږ ډېر شمیر شاعران دي چې هغوی په ښارکې اوسېږي خواوس هم دکلي په ښکلا گانو پسې لیوني دي ، دهغوی په اند چې په ښاري سیموکې دومره ښکلا نشته اویا دښار ژوند ورته له مینې اوبښکلا نه تش ښکاري ، همدا ده چې ټول عمر دگودرنو په غاړو دمیني تږي وچ حلق په لپې اوبو پسې گرځي خودعامر اوسنۍ شاعری یو څه ددې پرخلاف ده ، هغه په شاعرۍ کې دکلي اوگودرونو، دبیدیا دکوچۍ نه ترکېژدی پورې ، دښار ښکلاوې هم ستایلي دي - هغه داثابته کړې چې دښار په رڼا گانو کې هم رڼې رڼې ښاپېرۍ شته ، مینه شته ، او ژوند له ښکلا سره پوره مل دی - له بلې خوا عامر پخپلې اوسنۍ شاعرۍ کې تخیل ښه لوبولی ، دهغه خیال دومره اوچت دی چې لوستونکی له ریالستي ژوند څخه بهر نه اوباسي - زه نور دهغه په شاعرۍ ډېر بحث نه کوم ، یوازې دې مختصرو ټکوته مې اشاره وکړه ، په دې لاره کې هغه ته نوربریالیتوبونه له پاکه خدایه غواړم ، وروستې قضاوتونه تاسوته درپریږدمه - داهم تاسو اوداهم دعامر دنیموشپو خبرې.....

په درناوي

ورمه سبا عامر

2006 مارچ 18مه

پېښور

غزلونه

دنيا وه توره زړه مې بل ساتلو
هروخت په لاس مې خپل اجل ساتلو
سپينې خامتا ته په تخته حيرانه
دې به كميس مدام بخمل ساتلو
يوه پره كې هم زه خای نه شومه
چې خپل ضمير مې هرځای مل ساتلو
زما چې سترگې به مرغۍ مرغۍ شوې
تا به په ناز رانه ځنگل ساتلو
ښه ده باران شو ټوله ومې ليدې
ولې پورنۍ دې ململ ساتلو
داگست يوولسمه ۲۰۰۵
پېښور – حيات اباد

د خپل منزل ترلوی مزاره به ځو
دکلي خلک يو تر ښاره به ځو
په منډه نه ځو په قلاړه به ځو
که لاره نه وي لکه ماره به ځو
نشه به يو خو سر ټيټی نه منو
خیردی که لویرو خو په لاره به ځو
خو بس يو سر غواړي کوڅه د جانان

يو خُلي نه ! په هزار واړه به خُو

لکه شبنم به گل ته خُان رسوو

لکه د اوښکې تر رخساره به خُو

خُو ملايان به په سولۍ خپژوي

عامره خُو تر دې بنداره به خُو

داگست لسمه ۲۰۰۵

پېښور _ حیات اباد

الله په هغو سترگو جادوگرو کې جادو

وه نغښتې يې بلا بلا خبرو کې جادو

اوس ټوله د جانان ده، دوو سترگو کې راټوله

پخوا وه د بنگال لارو گودرو کې جادو

وړې ! گومان مې نه شي ستا خبرو ته مې پرېږدي

دا ستا د سپينو لېچو په مر مړو کې جادو

دا ستا د اننگو بوسه مې داسې لېونی کړي

کټ مټ لکه موادو مخدرو کې جادو

شاعر دی چې له خولې نه جنتي سرونه کاږي

فنکار دی چې کوي خپلو سندرو کې جادو

ياران يې ویده کړي په اوده د شاعرۍ

عامر ده خوره کړې سخن ورو کې جا دو

د اگست نهمه ۲۰۰۵

پېښور _ حیات اباد

ستا د سرو شونډو مسکا دانه وانه
کړي زما د زړه دنيا دانه وانه
له هغې چې دې له سترگو يم پرېوتی
زندگي مې ده رښتیا دانه وانه
په یو تار لکه امپل سره یو ځای شه
پښتانه د پښتونخوا دانه وانه
ستا په یو انکار مې زړه تالا والا شو
ستا خو زلفې کړه هوا دانه وانه
راټه خپله گنا هم نه ده معلومه
جوړې مونږ شولو وپړیا دانه وانه
ځی جنډې د مینې پورته کړو په لاس کې

هسې نه چېرته شو بیا دانه وانه
عامر جانه دښمنان دې داسې غواړم
لکه شگې د بیدیا دانه وانه

۲۷ نوامبر، ۲۰۰۲

پېښور پوهنتون

غزل

کاینات دې را په شا کړو اوس ټالی و هم بې واره
دغه پېټی به تر کومې په اوږو وړمه باداره
زما مخ یې له کفنه را څر گند کړ بیا یې وویل
واه په دې نوي لباس کې چېرته درومې کلانکاره
چې مو دوه سترگې څلور شي کیفیت یې دومره خوږ وي
لکه اوبڼه لاس ته راشي په سرو زرو باندي باره
دا چې اوبڼکې لیدی نه شم د دنیا د مظلومانو
نو بیا څنگه به زه نیسم مخ ته وړاندي مې هنداره
دژوندون تورو تیارو له د موسی مړوند پکاردی
د شینکي اسمان د لاندې ورکه شوې رانه لاره
نو تناکو ته د زړه مې وایه کله رسېدی شي
ددې زمکې واړه شگې د اسمان ستوري بې شماره

پېښور - پوهنتون

۲۳ اگست ۲۰۰۲

غزل

په وروسته چې نه گوري د پرون سره جوړ نه دي
دا خلک د بې ځایه زړه چاودون سره جوړ نه دي
خوراک شي د لېوانو قافلې بې له څاروانه
رمې بې لارې کېږي چې د شپون سره جوړ نه دي

گناه کې د بادارو څوکیدار دی چا ترلی
شوگیر وهلی سترگې د شېخون سره جوړ نه دي
ناجوړه یې دي زړونه او ناسازه یې فکرونه
هغه چې د هیواد ملي تړون سره جوړ نه دي
لاهم څو غولېدلي د پردو ساز ته نڅیږي
په شپو مین رهنز د سباوون سره جوړ نه دي
هغه قلم دې مات شي او هغه ژبه دې پرې شي
چې وایی هزاره ، ازبک ، پښتون سره جوړ نه دي
عامره ددې خلکو عقیده بدلول غواړي
خیام په تیرو ولي او مجنون سره جوړ نه دي

۲۰۰۵، جنوري ۲۶

پېښور

گفتار دې د شکرو نه شیرین دی یا اخی
میلس دې په ټول کلي کې رنگین دی یا اخی
ښکارېږي چې له سره دې دانگلي په سل واره
ډالی چې دې شها ته لونگین دی یا اخی
دغم دیوې شېبې تودوخه هم نه شي زغملی
دا تار د ژوندانه دومره مهین دی یا اخی
تر تا رارسیدلي دي د چا د حسن وړانگې
رومال چې دې په لاسو کې ورینمین دی یا اخی

په ډېرو کانو زړونو کې به کر د مینې وکړې
روان چې دې له سترگو اباسین دی یا اخی
دا سر به په سر نه وړې که هر څومره زورور یې
د ښکلو دوطن دغه آئین دی یا اخی
چې عین د ځوانۍ مینځ کې دې رنگ ځای له نه رادرومي
لیدلی دې کوم داسې لوی ناورین دی یا اخی
۲۰۰۲ نومبر ۱۴
جلال اباد

خالقه ما خو بس هم دومره عبادت کړی دی
چې په دنیا کې مې شیخانو نه نفرت کړی دی
بویه چې ستر بدلون به راولم په سر د نړۍ
ما د دنیا د خواري کښو امامت کړی دی
اوس ددې خپلې محرومۍ کیسه به چا چا ته کړم
خلکوته وایمه چې ما هم محبت کړی دی
پرښتو څله مې جېبو نو کې ایمان لتوی
ما په نېستۍ کې د دنیا ځینې رحلت کړی دی
خالقه ته پرې د سرو زرو باران ووروې
چاچې په مونږه غږېو نیولو شفقت کړی دی
چې زړه مې درکړو ، ناز دې هم وړم ، مینه هم درکوم
ښکلیه خاتم هم کله دومره سخاوت کړی دی

پېښور پوهنتون

پنځم سپټمبر ۲۰۰۲

په شپو کې تر سهاره کېناستل غزل لیکل
عادت مې شو د پېغلو په اوربل غزل لیکل
یوه پاڼه که بله وای چارگل مې دجانان و
څه نوې تجربه ده په شوتل غزل لیکل
ای شپڅه راته وایه عبادت که ریاضت دی
له سترگومرغلرې توپول غزل لیکل
دا څه عادت دې واخېستو عامره بېروزگار
بې واره په جامونو پرېوتل غزل لیکل

۱مارچ، ۲۰۰۲

ننگرهار

سهار له کوره اوځمه ماښام کورته راځم
خو اوس هم لا هماغسې ناکام کور ته راځم
گلاب گلاب سرخي په مخ له ځانه سره وېسم
سوری سوری په زړه لکه بادام کورته راځم
یاران راته سپورمې په سر قسم راکړي چې وڅکه
زه مست په بنگاوه لکه خیام کور ته راځم

هم د لته دي را جمع زما ټولې بد مرغۍ
زه اخلم له خپل ځانه انتقام کور ته را ځم
پا چا یمه تر نیمو شپو بندار کې د یارانو
بیا غلو غوندې را اوږمه په بام کور ته را ځم
نه کار شته ، نه روزگار شته، د پلار وېره را سره
د نن سبا عامره په ډېر پام کورته را ځم

پېښور پوهنتون

اگست ۲۹، ۲۰۰۲

که گل نه وي له ازغو یې را شروع کړه
د بلبل له ترانو یې را شروع کړه
کیسې ډېرې دي مېهمې په دنیا کې
د اجل له تلوسو یې را شروع کړه
بغاوت د زمکې سرنه مزه نه کړي
عین د عرش له منارو یې را شروع کړه
بیا یې ختمه کړه د ستورو په مالت کې
د جبین له شنو خالو یې را شروع کړه
زمانې ته که جلال د مینې ښایې
د خیام له میکدو یې را شروع کړه
مرور لالی پخپله به پوخلا شي
بس د اوبښکو له جرگو یې را شروع کړه

ديارحسن كه ستايل غواړې عامره
له دې سپينو ا ننگو يې را شروع كړه
داگست دولسمه ۲۰۰۵
پېښور _ حيات اباد

دكب غوندي په حوض كې خوييده سپينه سپورمې
اسمان نه په ډولې راكوزيده سپينه سپورمې
دورېځو په ټيكرې كې پټ پټوني يې كولې
سهار نه كه د لمر نه وپريده سپينه سپورمې
نژدې وه چې د ژوند تودو غرمو ومه وژلې
نصيبت مې وه نو ما ته رسېده سپينه سپورمې
شېبې كه په پېړيو بدلېدې پروا يې نه وه
د مينې په مدار كې څر خېده سپينه سپورمې
بنا يست د دې نړۍ يې و په سترگو كې راټول
دستورو په مالت كې اوسېده سپينه سپورمې
عامره سر چينه يې د ښكلا زما وجو د و
زه لمر ومه چې مانه تاوېده سپينه سپورمې

بلا خلك خېرې كړې ددعا خلك يو خودي
هي! كوم دي تری تم دي مسيحا خلك يو خو دي
په تورو تورو شپو كې پرېوتلي او موتازه

رڼا ته خلک ډېر دي د رڼا خلک يو څو دي
شايد چې يې خلوص وي په زرگي کې زېرمه شوی
ميدان چې وړي له ښاره د بيديا خلک يو څو دي
خالقه! په تخليق کې دې کثرت نه کار اخيستی
چې پوهه په رموز او په مانا خلک يو څو دي
مايل د کفر ډېر دي او پيکر داسلام داسې
تسليم انسانيت ته د هرچا خلک يو څو دي
نا رامو ، تخريب کارو زمکه ټوله کره گلگونه
کرگر دسرو گلونو د ښکلا خلک يو څو دي
خوشاله ډېر سرونه دي چې سر لري گرځيږي
مقصد داچې ملگري د مولا خلک يو څو دي
عامره! د بارودو سوداگر دي ډلې ډلې
چې امن ته لېواله دي نو دا خلک يو څو دي

2005 جنوري 25

پېښور

دستار اود پيکار او هم دکار سړي معلوم دي
بری وړي له دښمنه خو د شمار سړي معلوم دي
چې خاورې په منگول کړي ترې د زرو تمه کېږي
دی ښار که نا پرسانه خو د ښار سړي معلوم دي
باچا! ستا ترچترۍ لاندې ادم نه تر دې دمه

ددار سړي معلوم دي د سنگسار سړي معلوم دي
دا زمکه خو لا لرې ده اسمان نه هم سوال نه کړي
بې ننگه زمانه کې هم خود دار سړي معلوم دي
يو عمر يې تېرکړی په ډوډۍ پسې په منډه
عامر ته ځکه واره بې روزگار سړي معلوم دي

2005 مارچ 2

پېښور

زه او ته چې يو روان په دغه لاره
دا زمونږ درومي کاروان په دغه لاره
کافران مسلمانان له حده ډېر دي
ما ورک کړی دی انسان په دغه لاره
گلالی! ما اوتا دواړو دي ورک کړي
يو زرگی او يو پېزوان په دغه لاره
دا رڼا اودا برېښنا؟ څه چې ستنېږو
اشارې کوي اسمان په دغه لاره
مادځان دپاسه چتر گلې بويه
که راگېره کړې باران په دغه لاره
ترې به وپوښتم چې ولې مرور يې؟
که مې وموندلوځان په دغه لاره
دانسان له سيوري لرې تنهائی کې

يا عامر خي يا پيريان په دغه لاره

2005 فبروري 15

پېښور

يو ژوند دی کرشمې د زمانې لري منگول کې
زمونږ دتسلې بلا کيسې لري منگول کې
(مغروره ککړۍ مې په سجدو بلده نه ده)
دروېش زړه مې خودداره خزانې لري منگول کې
که سترگې دې په جنگ کې نو وسله به خامخا ږدې
دامينه زوروره زولنې لري منگول کې
جامونه د جانان شهلا نظر ته وايه څه دي؟
چې سترگې يې پخپله ميکدې لري منگول کې
داځکه د رنگونو دورشو سندرې وايي
شاعر بويه يو شپون دی چې رمې لري منگول کې
په هاغو لارو نه راځي چې تاته دي معلومې
اجل يو جادوگر دی تلوسې لري منگول کې
رڼا د ملایانو پنډتانو خواکې څه کړي
عامره داڅو تنه دي تيارې لري منگول کې

2005 فبروري 13

پېښور

مرغلرې دي مرجان دي ستا په لاس کې
واړه ستوري داسمان دي ستا په لاس کې
داچې خلک د رحمت امېد له تا کړي
داخوڅاڅکي د باران دي ستا په لاس کې
جواهر څومره ارزښت لري دنيا کې
جواهر څومره ارزان دي ستا په لاس کې
دل ازاره طبيعت دی خدای درکړی
زړونه څومره پرېشان دي ستا په لاس کې
پيروکار د اهرېمن درڅخه تښتي
قدرتونه د يزدان دي ستا په لاس کې
مريدان به ډېر واړه درته ښکاره شي
ځکه واړه ستر پيران دي ستا په لاس کې
دوو سترگو کې دې دوه نړۍ خبرې
هنګامې د کل زمان دي ستا په لاس کې

2004 نوامبر 29

پېښور

مجنون به خپل مرشد کړمه خيام به خپل جانان کړم
ملگرو! ما به نه ويل يوه ورځ به مو حيران کړم
ساقی مې دې ته جوړ کړو چې سجدې کوي مزدک کې
اوس واردی د ملا چې میکدې ته یې روان کړم
يو داسې درد لرمه په زرگوتي کې دننه
رباب که غېږ کې کېږدمه رابنکته به باران کړم
باطلې صحيفې او کتابونه تانه پس شول
دحسن تلاوت به دې هر وخت لکه قران کړم
يو پوځ دترابان دی گل اندامې درپسې دی
کېږدی د خپل وجود کې به تا هر چا نه پنهان کړم
جوپه جوپه ياران به نوي نوي راپيدا کړم
روان به زه د ځان سره د مشکو يو کاروان کړم
زما دوجود سيوری يې هر ځای کې راپسې يې
انسانه تانه تنگ شومه ملگري به پيريان کړم

2005 فبروري 25

پېښور

نظر ته مې هر خواته تماشې راغلي دي
که چم ته د کوچيانو قافلې راغلي دي
معلومه شوه فضاء کې دبارودوبوی کم شوی
په شونډو د مرغانو ترانې راغلي دي

ابادې مودېرې شولې نښايسته موگودرونه
په بېرته نن هاتېرې زمانې راغلي دي
ادمه رباب غېر ته كړه درخو په انتظار ده
دبام په سر هر خوا ته لوپتې راغلي دي

26 جنوري 2005

پېښور

ارمان مې په منگول دی داسې شپې راغلي دي
جانان مې په ځنگل دی داسې شپې راغلي دي
راغلی راترغاره دی نیازین د زمانې
تک سپین لکه کابل دی داسې شپې راغلي دي
یو ستوري بل خالونه رڼاگانې رنگ په رنگ
خوشاله چاپېرچل دی داسې شپې راغلي دي
کېر دی د حسرتونو یې وجود باندې روښانه
ډېوې په شانې بل دی داسې شپې راغلي دي
ورېښمینی زلفې گوره نن په تا خورې ورې
عامره ژوند بدل دی داسې شپې راغلي دي

26 جنوري 2005

پېښور

هرڅه به روښانه شي سترگې په جنگ راوله
څوک خو به ستومانه شي سترگې په جنگ راوله
راز دې له سينې څخه شونډوته برخېره کړه
څه دنيا به وړانه شي سترگې په جنگ راوله
کارد دنياگي څه دی تا سپڅه او ما سپڅه
خپله به ښپېمانه شي سترگې په جنگ راوله
سترگې د دنيا څه دي زړه دې خاطر جمه کړه
پرېده چې حيرانه شي سترگې په جنگ راوله
دا توري او زغرې دې ځان سره سنبالې کړه
دابه لږه گرانه شي سترگې په جنگ راوله

27 فبروري 2005

پېښور

دوی څومره زوره وردې هريو کارېې دی په وس کې
ياران له ما بهتر دي ځکه ښکار يې دی په وس کې
ها ښکلې جادوگره کرشمې لري منگول کې
اقرار يې دی په لاس کې او انکار يې دی په وس کې
رمې رمې ښکلا يې په سازونو کې ده نغښتې
شپونکی يار مې اتل دی يکه زار يې دی په وس کې
څپې د سين به سپيني وي خو داترې کمه نه ده
څارونکی بختور دی چې دا څار يې دی په وس کې

کاینات دې راپه شاکړو اوس ټالی و هم بې واره
دغه پېټی به ترکومې په اوږو وړمه باداره
زما مخ یې له کفن نه را څرگند کړ بیا یې وویل
واه په دې نوي لباس کې چېرته درومې کلانکاره
چې مو دوه سترگې څلور شي کیفیت یې دومره خوږ وي
لکه اوبه لاس ته راشي په سرو زرو باندي باره
دا چې اوبنکې لیدی نه شم د دنیا د مظلومانو
نو بیا څنگه به زه نیسم مخ ته وړاندي مې هنداره
د ژوندون تورو تیارو له د موسی مړوند پکاردی
دشینکي اسمان دلاندي ورکه شوې رانه لاره
نو تناکو ته د زړه مې وایه کله رسېدی شي
ددې ځمکې واره شگې داسمان ستوري بې شماره

23 اگست 2002

پېښور

د مرغلو خریدار دې کرمه
خالقه ! اوس ايله په لار دې کرمه
ما و ژوندون لکه د باز تېر کړی
ظالمې څنگه را ایسار دې کرمه
زرې زرې بنگرې بنگرې دې کرمه

نشہ نشہ خومار خومار دې کرّمه
په توره خوله تورې خبرې کوې
ملا ددين ځينې وېزار دې کرّمه
په کچ روی مې هم موسکي ښکارېږې
اسمانه داسې ښکاري يار دې کرّمه
ما د څو ښکلو خپلولي غوښتله
شکر په دې کالو سينگار دې کرّمه
د خوږويانو ډلې څنگ ته راځي
سم د رحمان بابا مزار دې کرّمه

2003 اکتوبر

پېښور

له دنيا نه مې زړه تور دی پري ذاتې
ښه ده ستا غېږ کې مې کور دی پري ذاتې
چې ستا زلفې سايبان دي پر ما باندې
په مالت کې داسې شور دی پري ذاتې
زما مخ به د لمر مخو تکل نه کړي
دا اوربل چې دې را خور دی پري ذاتې
لکه ستا په سپين جبين واړه خالونه
هر دښمن مې داسې تور دی پري ذاتې
بيا دې څنگه سپموې جام د سرو شونډو

چې راپورې داسې اور دی پري ذاتې
غنیمت دی چې یو بل ته مو غېږ ورکړه
دنیا پرېږده سړي خور دی پري ذاتې
کرشمې دې د ستم را باندې کم کړه
پام خو وکړه مخکې گور دی پري ذاتې
په مړو سترگو به هېڅ چاته نه ورگورې
هر سړی دلته میخور دی پري ذاتې
ستا عامر خو له بنگریو ځینې جوړ دی
زورورو سره زور دی پري ذاتې

2004|اپریل 5

پېښور - گلبرگ

په او ښکو لونگینه او شیرینه زندگي ده
جانانه! بلا ډېره نازینه زندگي ده
ترشنه اسمان دلاندې او تر خړې ځمکې پورته
بغیر له مینې څه دي خو بس مینه زندگي ده
دشنو بنگریو باردی خیال به ډېر ساتې جانانه
د ځان په څېر دې گوره چې مهینه زندگي ده
په غرونو او رغونو به داستا په تکل گرځم
پري داستا په سر خو مې تر چینه زندگي ده
یاران کنگل نیولي دي دمینې لمر په کار دی

دائن سبا کابل کې هم واورينه زندگي ده
مرگ څه دی د رنگين ژوندون په لوري يو قدم دی
يو شين تصوير راښايي څه خوشبينه زندگي ده
څوک مسک دي څوک ژړيږي داهرڅه ورته ښکاريږي
عامره تماشه کړي تماشبينه زندگي ده

2004| اپرېل 5

پېښور - گلبرگ

تانه څار په هزار وار شم پري ذاتې
خدای دې وکړي چې په لار شم پري ذاتې
دامې هيله د خاطر چې دې گرم نه کړې
کله کله که په قارشم پري ذاتې
که جنت کې داويا حورو سردارشم
بيا به هم ستا طلب گار شم پري ذاتې
که دې تاج په سر کې نه شوم دامې هوډ دی
ستا په پښو کې به پيزار شم پري ذاتې
که دې پرېوتم له سترگو نو بيا بويه
له کړم به را گوډارشم پري ذاتې
ځان به هله سرخ رو په جهان بولم
که سرخي دې د رخسار شم پري ذاتې
ته چې داسې په مړو مړو سترگو راگورې

ښايي زر به زه بيمار شم پري ذاتې
تصور دې ټوله شپه راسره مل وي
تر هغې چې را بيدار شم پري ذاتې
دروېزگر به شم خو تا به خواره نه کړم
يو ځل بيا که بې روزگار شم پري ذاتې

2004| اپرېل 5

پېښور - گلبرگ

د ژوند د رنگينيو په تکل يوه جينۍ
حالاتو څومره زر کړله بدل يوه جينۍ
برېښنا يې د وجود ده چې زړگي مې شو ملال
تل اغوندي پورنۍ د ململ يوه جينۍ
هغه لحظه په خداي چې وي معراج زما مقام
ما څنگ ته رانزدې کړي په څنگل يوه جينۍ
اسمانه دامنم چې دې ځواني راسره وکړه
دا څه ووچې شوه رامه لکه گل يوه جينۍ
دادومره ډېره مينه يې په خوب نه وه ليدلې
عامر وه خوښه کړې په اټکل يوه جينۍ

2004| مارچ 29

پېښور - گلبرگ

د ښکلو په مالت کې ډېر په پام له کوره اوځم
دوېرې په تعظیم په احترام له کوره اوځم
ها ستا د تور اوربل لاندې شېبې بیا یادومه
دا زه کله نا کله چې ماښام له کوره اوځم
ځواني که مې لاهو کړمه بیا هم به پوره نه شي
تکل کې د یو داسې لوی مرام له کوره اوځم
هرڅو که مې ژوندون دی تنهایی له ډالۍ کړی
خو سترگې راپسې دي په ناکام له کوره اوځم
زما او ستا تر مینځه بلا ډېرې مجبوری دي
عامره ستا لپاره زه په بام له کوره اوځم

2004 اپریل 15

پېښور - گلبرگ

تا سره د ژوند په یوه لاره چې روان شومه
ډېرې قافلې راپسې درومي اوس څاروان شومه
گل که د گلاب یې په شمله کې به دې کېرډمه
پل که پر ما ږدې نو دادی رېگ د بیابان شومه
وه د گلو لښتې په ځیر ځیر به درته گورمه
نه ډارېرم ستا له سترگو دومره پالوان شومه
نور مې ددنیا سره پښتو هر ځای پاللې ده
ستا د غصې وړاندې لکه پاڼه د خزان شومه

دم گری ته بویه که اجل هم هرکلی وکړي
ستا کوڅې ته راغلم بیرته تلو باندي ښپېمان شومه
گل به یې عامره خو بلا تندی نیولی یې
زه لکه اوبه دا ستا په لوري درروان شومه

2004|پرېل 15

پېښور – گلبرگ

او کنه چې شونډې یې پلمو سره بلدي دي
ځکه زمونږ هیلې ورکېدو سره بلدي دي
غل نه يم رهزن نه يم خو څه وکړم شاعر یمه
سترگې مې شوگیر د تورو شپو سره بلدي دي
تاته که مې بده ورځ هم وژاړم فايده څه ده؟
ستا خو اننگي د خندېدو سره بلدي دي
سره راځي که تور راځي خو بیرته خامخا به ځي
دا حجرې ز مونږ د مېلمنو سره بلدي دي
وخت که خپل ازمېښت کوي عامر او په فرهاد باندي
داد غرو ډبرې رغړېدو سره بلدي دي

2005|اکتوبر 6

حيات اباد ❖ پېښور

سندري جامو کي راغله په سندرو يې مين کړم
ښاپېری د باغ ارم وه په وزرو يې مين کړم
ملا ستا په شانې نه وه چې ښکښل په ایتو کړي
یوه مسته گل غوټی وه په خبرو يې مين کړم
زه پخپله غرنی يم خو دا چارې د کو چي دي
په غو زانو، په ممانو، په گور گورو يې مين کړم
لېونی به را ته ویلې چا له ناز نه لېونی شوم
د میالي صیب د زیارت په منجورو يې مين کړم
بلا ډېر مزل په وړاندې بلا ډېر خنډونه مخکې
لکه سین د کونړ سین يم په ډغرو يې مين کړم

2005 | اکتوبر 18

حیات اباد ❖ پېښور

د نیمو شپو خبرې

تورتم کي خاموشی کي ها د نیمو شپو خبرې
په یادې دي کېردي کي ها د نیمو شپو خبرې
شېلې د غرو لمنې زه اوته غاړه په غاړه
د شپون خوږې شپېلی کي ها د نیمو شپو خبرې
ما ښام دې په گودر کي دهمزولو سره وکړې
په څومره سادگی کي ها د نیمو شپو خبرې
له قندو نه خوږې وې لاتر اوسه مې دي یادې

په وېره په بلۍ کې ها د نیمو شپو خبرې
مونږ دواړو حال ونه وی خو بیا هم شوې مشهورې
په ټوله د نیا گۍ کې ها د نیمو شپو خبرې
اوږدې به تر هغې شوې چې اذان به ملا وکړو
عامره په ځوانۍ کې ها د نیمو شپو خبرې

22 اکتوبر 2005

پېښور- حیات اباد

سپوږمۍ غوندې جانانه له هوانه یې راغلې
ښکلا ته ددې زمکې له اسمانه یې راغلې
چې ټولې معجزې دې په ورغوي کې ساتلي
ښکارېږي د بنگال له کلیسا نه یې راغلې
جالبه ده د ښار واټونه ټول په تا رڼا دي
ادعا کړې چې کوچۍ یې له بیدیا نه یې راغلې
ته زېږی د ژوندون یې په والله اب حیات یې
وه مرگ په تا حرام شه کومې خوا نه یې راغلې
په ما دې ځکه فرض دی تلاوت چې مسلمان یم
ته هاغه صحیفه یې چې الله نه یې راغلې

22 اکتوبر 2005

پېښور

د اکرام الله گران په لیکه:

ژوند ډک له کرلیچونو دی ارمان پکې ژوندون دی
دنيا ډېره بدرانگه ده جانان پکې ژوندون دی
له کله چې د ښار خلکو دمینې غېږ را کړې
اوس کلی خونړی دی راته گران پکې ژوندون دی
دسر په بیه ژوند کوو خو سر زمونږ په څو دی؟
دنيا ده ډېره گرانه خو ارزان پکې ژوندون دی
بمونه ایتمونه اوس فیشن دي په دنیا کې
دمرگ لومې خورې دي او حیران پکې ژوندون دی
سوکړه سوکړه دمینې په دنیا کې چاپېرچل دی
شېبه شېبه له سترگو نه باران پکې ژوندون دی

اختر

زما دوطن پېغلو ته ډالۍ یې دي راوړي
اختر یو بنجاره دی خوشالۍ یې دي راوړي
د ستورو ستارې به پېغلو جونو باندې وېشي
یو شرنګ به شي لمنو ته پاولۍ یې دي راوړي
دچتو سپینو پېغلو په ټټر به ځونډي زانګي
وړمې لري لونګ گېډۍ گېډۍ یې دي راوړي
دروایې خلی پکار به شي ددنگو ښکلو غاړو
د سپینو مر غلرو غاړکی یې دي راوړي

دلرې وطنونو مساپر يې سره ټول کړل
باران دی د سین غاړې ته هیلۍ یې دي راوړي
ځوانان به سره وکاندي د مینې مجلسونه
عامره چې وختونه د ځوانۍ یې دي راوړي
2005 نومبر 3

پرده دې دمینوشي رڼا پویول غواړي
بې وخته اذان ونه کړي ملا پویول غواړي
لونگ دې په سینه کړي سنځلې په لمن کې
داغرونه دا رغونه دا بیدیا پویول غواړي
شرطونه ولورونه او بندېز هم په کوکنارو
ادې دې زوروره ده بابا پویول غواړي
غرور یې دومره ډېر دی په اسانه نه پوهیږي
د ټولو نجونو میره په بیا بیا پویول غواړي
تختوته یې د ډېرو په تخته دي بدل کړي
باور دې په وزیر نه کړي پاچا پویول غواړي
مجنون شري بیدیا ته او منصور خېژوي دار ته
ناپویه ده کم عقله ده دنیا پویول غواړي
2005 نومبر 22

پېښور

په سکر وټو وړیتېده چې ته زما وې
دنیا خود به سوځېده چې ته زما وې
د هندوانو په باور په تېر پړاو هم
راته داسې ښکارېده چې ته زما وې
داد خلکو گوتنیونه ما او تاته
دا به خامخا کېده چې ته زما وې
لویول او پویول دې په خپل ځای خو
مور دې هسې څارېده چې ته زما وې

2006 فبروري 11

پېښور

نظموڼه او ازاد شعرونه

دنيا

د نيا چرې تېرې تېرې گرځوي
د نيا د مينې د و فا د بښمنه
دا دابليس په څېر څېرې بدلوي
دا د آدم د ا د حوا د بښمنه
دا په وزرو کې بارود پټوي
داد کوټرو په جامه کې راځي
د ماشومانو نه ډوډۍ تښتوي
لکه ملنگ په ماښامه کې راځي
دنيا په لاس کې تېره غشي لري
دنيا کمان دنيا لينده په لاس ده
ددغو غشو مخنيوی زرگيه
يو د الله ، نه د بنده په لاس ده
دا کېږدی وال چې له محله وژني
دا محل وال به آخر کله وژني
دغه نادودې چې دې وليدلې
ددنيا غم به دې پخپله وژني
دا محلونه ، مينار و نه وينې
چې يې هندارې په پردو پو ښلي

د پردې شا ته هاغه څه کېږي چې
په تصور کې هم تا نه ليدلي
دنيا لمن لمن غمونه لري
په تا يې وېشي هم پر ما يې وېشي
خو د سکون پيمانې لري ساتي
هغه پر مونږ نه ، پر بېديا يې وېشي
ته که يې غلی دنيا چغې وهي
ستا درازونو په تکل کې اوسي
ستا کمزوری نه خپله گټه اخلي
دغرضونو په ځنگل کې اوسي
دنيا وړه خامي هم نه شي زغمی
الله دې تا ورته مجبوره نه کړي
که يې يو څه په تا کې و موندل نو
پرېږدي دې نه چې مشهوره نه کړي

2005 | اکتوبر 19

حيات اباد ❖ پېښور

بدلون

په دشتونو په راغونو
کېږدی اوس هم ښکلې ښکاري

په رمو پسې روانه
کوچۍ اوس هم ښکلې ښکاري
رڼا اوس هم تجلې کړي
سپوږمۍ اوس هم ښکلې ښکاري

لاهم خوند کوي په بن کې
د مرغیو اوازونه
څومره ښه ښکاري سیالۍ کې
چې اتنې کړي زلمي جونه
موسیقی ده جادوگره
خوشالیږي پرې روحونه

لامې هم جنگ نه نفرت دی
لاهم زړه کې لرم مینه
د زرگیو په شودیارو
راته گوره کرم مینه

کله خوښ کله خپه یم

ها دبرکلي پاچا نه
چې او س هم زه مرور شم
ډالۍ لېږي له اسمانه
دا زما لېونتوب گورې
هغه هم دی پرې حيرانه
خو بس دا چې مې اشنا دی
پر ما ډېر دی مهربانه

هغه وېره چې مې مله وه
د الله له بندگانو
هغه اوس هم راسره ده
با وجود د رڼا گانو

چې دا هر څه هاغه شان دي
او زه هم په هاغه شان يم
نه پخوا دومره شته من وم
او نه اوس د کلي خان يم
چې د چا په وس کې نه وي
کله زه بيا دومره گران يم
چې هر څوک مې اخيستی شي
کله زه دومره ارزان يم

چې ژرېرمه خندېرم
دا په دې چې زه انسان يم

نو زما گرانې محبوبې
تاته ولې بدل ښکارم
چې د سترگو پکارنه وي
تاته هاغه کجل ښکارم
نه ردیف لري نه بحر
تاته هاغه غزل ښکارم
دا سهي ده په سر سترگو
ستا ښايست ته به غل ښکارم

تا د لمر په لور کتلي
سهارچېرته ماښام چېرته
ولې بيا له ما تپوس کړې
تکليف چېرته ناکام چېرته؟

کله يوشان کله بل شان
دا خو ژوند دی يو منزل دی
گلې بيا ولې خپه يې؟
ستا عامر که لږ بدل دی

د جولایي ۳۱ مه کال ۲۰۰۵

پېښور - حیات اباد

مرگه مرگه ځواني مرگ شې

مرگه مرگه ځواني مرگ شې

او اخته دځان په وير شې

ته مفلس د زمانې شې

او د دوو ټکو فقير شې

ته را پرې اوځې له زوره

پهلوان چې پاتې نه شې

د مرگي په سفر لار شې

په جهان چې پاتې نه شې

ماشومان بچي دي مړه شه

چې د پلار په درد خبر شې

ښايسته ناوې دې مړه شه

چې ديار په درد خبر شې

په سر خوړي باندي مړشې

ډيسپرين په تا حرام شه

يا د شوگر يو مريض شې

چې شيرين په تا حرام شه

دانو څه انسانيت دى

هره ورځ پرما يلغار كړې

دگرېوان نه مې رانيسې

او لمن راته تار تار كړې

دجمال نه ناخبره

په گلانو باندي پښې زدې

روند خو نه يې چې ته داسې

ماشومانو باندي پښې زدې

كله مور راځينې وژنې

كله بريد مې پر بابا كړې

چې له ځانه راته گران دي

له هغو نه مې جدا کړې

مرگه لاس ته که مې راغلې

تا محبس کې بندومه

د مرغۍ غوندې دې هر وخت

په قفس کې بندومه

د ويرونو سوداگره

تا جرگې ته کېنومه

ځان له زه به هلته نه يم

په تا کلی خبرومه

ملامت به خامخا شې

چې حساب درسره کړمه

ستا سزا به خودکوشي وي

تا په دار به خپژومه

خو ته هم لکه همایې

دا ستا سيوري رانه ورک دی

ځنگه ستا کلي ته درشم
چې ستا لوري رانه ورک دی

مرگه مرگه ځواني مرگ شې
او اخته دځان په وير شې
ته مفلس د زمانې شې
او د دوو ټکو فقير شې

2005 جنوري 25

پېښور

ما ياران هېر کړي نه دي

دا منم چې د حالا تو په منگولو کې راگېر يم
دا منم چې په قطار د لېونيانو کې زه شمېر يم
خبر نه يم په ارزښت کې نيم سپری يم او که سپر يم
قرباني که مينه غواړي دادی سر نه مې زه تېر يم

د ژوندون په امتحان کې ما ياران هېر کړي نه دي
د سکروټو په باران کې ما ياران هېر کړي نه دي

ما د دوو سترگو لپاره بلا سترگې کړلې هېرې
په دا ووړ گنا خو گورې دیدنې شوې په ما تېرې
چې پرانیستې غېره راشي ها یاران وینمه چېرې
انسانان را ځیني تنبتي یم حیران ددوی له وېرې

دستم په دې میدان کې ما یاران هېر کړي نه دي
د سکروټو په باران کې ما یاران هېر کړي نه دي

که څوک ژوند و چا ته ورکړي دادنیا پرې خفه کېږي
که دې مینه چا ته ورکړه دنیا سمه پرې سوزیږي
نادانان ددغې ځمکې بس په دې هم نه پوهېږي
دا رشتې د ژوندانه خو په اسمان کې تړل کېږي

د خواخوږو په فقدان کې ما یاران هېر کړي نه دي
د سکر وټو په باران کې ما یاران هېر کړي نه دي

کله کله گیله راشي له دې ټولو انسانانو
د خیام له مقتدیانو د مجنون له لارویانو
په دا تېره له یارانو او یو څه مې له خپلوانو
دومره زر هم څوک بدلېږي ځواب راکړئ ظالمانو

په دې خوشې بيا بان کې ما ياران هېر کړي نه دي

د سکروټو په باران کې ما ياران هېر کړي نه دي

2004 نوامبر 11

پېښور

د ښکلا لټون

له انگليسي ادب څخه ژباړه::

شاعر John Keats

هر هاغه څيز کې چې ښايست موجود وي

ها لا فاني وي ختمېدلی نه شي

د وخت سره سره دا وده مومي

حسن زياتېږي کمېدلی نه شي

دالکه يخ سيوری د گورې ونې

کله چې ستړي شو دمې له ورځو

بيا د خو بونو د دنيا ليدو له

زمونږه هڅه وي هم دې له ورځو

داځکه هر سهار گلونه شکوو

ترېنه د غاړې غاړکۍ جوړوو

داددنیا سره تپون دی زمونږ
د گلو هار نه چې ډالی جوړوو

څه داسې نه ده د نښایست انتها
منمه دا هم بد رنگو نه ډکه
دې کې بد رنگه خلک هم اوسېږي
دنیا پخپله مایوسونه ډکه

تیاره وختونه هم دلې موجود دي
داطمینان کمی به هم لیدی شي
خو دا زمونږ نه انکشاف غواړي چې
علاج ددې غمونو څه کېدی شي

علاج یې دادی چې لږ فکر وکړو
ددې جهان په ښکلاگانو باندې
چې ښه خیالونه مو زرغون شي زړه کې
هله به پوی شو رڼا گانو باندې

ددومره ډېرو بد رنگیو سره
یو داسې څیز هم په دنیا کې شته دی

دروح تيارې لړې كولى شي دا
دميني راز زمونږ په خوا كې شته دى

دبنكلاگانو سلسلې دي دلته
داروا تنده ماتولى شي دا
څنگه جهان كې سوکالي راولو
مونږ ته د راز نړۍ ښودلى شي دا

دا ښكلاگانې به په لمر كې هم وي
هم د سپوږمۍ په پلوشو كې به وي
دا زړې ونې گورې گورې ونې
ددوى دپخ سيوري وږمو كې به وي

چېرته چې لمر خپل انتها ته رسي
دونو سيورى هرکلى به وايي
رمې ترې هم لاندې ويدې ښكاريري
تپې دميني بيا شپونكى به وايي

درته به وښاييم تصوير د حسن
دا د نرگس گلونه وينې كه نه؟
په شينكي پانو كې چې ځان پتوي

دنزاكت رنگونه وینې که نه؟

داوبو خوا کې د لختي په غاړه
ځکه دوی ځان له کورکي جوړوي
دلمر د تاونه پرې ځانونه ژغوري
دا تدبیرونه تل ژوندي جوړوي

ته د ځنگل مینځ ته نظر واچوه
هلته هم شته دي څو گلونه داسې
د غنو بوټو سره ژوند تېروي
ښایي د خپل حسن رنگونه داسې

دا وران کنډر زاړه قبرونه گورې!
په دې کې هم دي جهانونه اباد
داچې یې مونږه نن یو بل ته وایو
په دوی کې ډېر دي داستانونه اباد

په هر یو قبرکې یو راز پروت دی
د پخوانو خلکو کیسې دي دلته
داچې خاموشه دي غورزنگ یې واهه
خوندي سل قسمه حماسې دي دلته

داښکلاگانې له عقبا راغلي
دمینې ډکې پیمانې دي دلته
دالره هڅه لږ لټون به غواړي
نه ختمېدونکي سلسلې دي دلته

دا ښکلاگانې په هرچم کې اوسي
دمیني زړه او لوی همت به غواړي
ددوی موندل څه دومره گران هم نه دي
لږه پالنه د فطرت به غواړي

1999 نوامبر 17

پېښور - پوهنتون

گلالي لاس په قسم راسره کېږ ده

ستا ښکلا به مې هم وه یو څه نظر کې
ښاپېری د باغ ارم بدری جمالي
لکه دوه بلبلې غبرگې په بام ناستې
خو ښېدلې مې ستا دوه سترگې ملالې

دامنم چې ستا ځواني د بوډۍ ټال وه
دامنم چې دې ښکلا يو قيامت و
بوالهوس نه وم که وړی د جمال وم
که نه ډېرو پېغلو کړی راته ست و

ما ځواني لکه د پېغلو وه ساتلې
که هرڅو مې زړه غوښتل بغاوتونه
څه ورڅه د ښار له ښکلو تپوس وکړه
هغه ما چې يې اخيستي ازارونه

چې قدم به مې د کلي په مالت و
لوپټې به نخېدلې په بامونو
ډېرو زلفې غوړولې په دې موخه
چې ما وتړي په ښکلو زنجیرونو

وېرېدلې غرخنۍ معصومې سترگې
بل په مخ دې د حيا واړه رنگونه
دا هغه وو چې يې تاته درنزدې کړم
دا هغه وو چې يو ځای مو شول روحونه

گلالی چې گلابي جامو کې راغلي
مانه هېر دې کرل د سرو میو خمونه
تا چې خای د زړه په کور کې راله راکړو
درنه خارشه ددې ځمکې ټول ښارونه

مونږ چې بیل ووسره دوه وو تاته یادشي
دا مکاره دنیاگی وه څومره غلې
اوس چې یو شو ډېرې سترگې راپسې دي
ډېرې خولې ډېرې خبرې کړي ناولې

اوازي تر دروازي رارسېدلي
ډېرو مونږ پسې خوړلي قسمونه
که مو خپل که مو پردي دي راپسې دي
داسې وایي چې به مات مو کړي هډونه

گلالی لاس په قسم راسره کېرده
په هم دې لاره قدم راسره کېرده
د ژوندون او د مرگي په هره پوله
درنه خاړ پلونه دې سم راسره کېرده

2004|کتوبر 16

پېښور

ديورينستوني انسان ريښتينه كيسه:

ورک شوی پل

مورې تنهائيمه ډارپر مه ته چپرته لارې

يوزورډيوال يمه نرپر مه ته چپرته لارې

دسپين بولدک دکندهارهاغه واټونه کوڅې

نن هم خبردي دبابک اوستاله هرې کيسې

څنگه يو بل ته ورنزدې شوی بې له زروپيسې

تاسې بس دوه دميني توراودادنيادرپسې

ستا په کيسه چې زه خبرپر مه ته چپرته لارې

مورې تنهائيمه دارپر مه ته چپرته لارې

دپر ش کاله وړاندې ستانبايست په کندهارکې خورو

په غرورغوپه چم گاونډپه هر بازارکې خورو

په چل زينو او دباباولي مزار کې خور و

داڅکزودبارکزوپه هر بندار کې خور و

زه په صفت دې نه مپر مه ته چپرته لارې

مورې تنهائيمه ډاريرمه ته چېرته لارې

اوريدل كيږي چې بابک هم گلالي ځلمی و

يوميرنی ويوزپوروگتياالی ځلمی و

تاسره سترگوکې په جنگ و جنگيالی ځلمی و

مينه کې تېرله مال او تن وتورياالی ځلمی و

زه هم بابک ته پاتې کېرمه ته چېرته لارې

مورې تنهائيمه ډاريرمه ته چېرته لارې

دنياکه نه پرېښوی پخپله موکړه لاره يوه

کيسه دميني موکړه لاندې ترچيناره يوه

بابک کړه کډه پس په خپلواوروباره يوه

ته ورسره وې لکه حوره وې سينگاره يوه

اوس په مزاردې زه دريرمه ته چېرته لارې

مورې تنهائيمه ډاريرمه ته چېرته لارې

يو کال مو تېر کړلو له خپلو له خپلوانو لري

هم له زرو زړويارانوله دوستانو لري

يو ازموينه وه چې وئ له انسانانولري

خړه بيدياکې دېشر له دېشمنانو لري

زه په سختيودې ژرپرېمه ته چېرته لاري

موري تنهايمه دارپرېمه ته چېرته لاري

پوره کال وروسته شوي دوکه دقام سپين رپرو باندې

خه يې په ژمنو په وعدو او خه خبرو باندې

وودستارونه د فرېب يې په ککرو باندې

ملاحت نه وي اورېدلي وي يې خايه په لښکرو باندې

زه هم هماغسې ورکېرېمه ته چېرته لاري

موري تنهايمه دارپرېمه ته چېرته لاري

زه د خپل ژوند په لومړي ورځ يتييم يسير پاتي شوم

تاسې يې وويشتي په تورو زه ظهير پاتي شوم

نورو له يې ورکړم د خپلوانو له بهير پاتي شوم

له هغې ژارمه تر اوسه لا په وير پاتي شوم

زه د پردو سره اوسېرېمه ته چېرته لاري

موري تنهايمه دارپرېمه ته چېرته لاري

د نور دره کې يو لوی خان ته خپل وارث پکار و
يوه مجذوب غوندي انسان ته خپل وارث پکار و
زامن يې نه وو هغه خان ته خپل وارث پکار و
هغه ساتلو د خپل شان ته خپل وارث پکار و

زه خو ساده نه يم پوهېرمه ته چېرته لاړې
مورې تنها يم ډارېرمه ته چېرته لاړې

زه چې خلې شومه نو خان د گور په لورې لاړو
زه يې خبر کړم پس له هغې نه بيا هورې لاړو
زه يو خل بيا شومه يتيم چې هغه مورې لاړو
زه دروغ نه وایم ته خپله خو هم گورې لاړو

تاته درخمه خو غورزېرمه ته چېرته لاړې
مورې تنها يم ډارېرمه ته چېرته لاړې

په دې پو هېرم چې ستا پل لاندې جنت دی مورې
د مشرانو دې وينا کې لوی حکمت دی مورې
خو پل دې ورک دی په ما څومره سخت ساعت دی مورې
په دغه ځای کې شو معلوم کوټه مې بخت دی مورې

درپسې سم لېونې کېرمه ته چېرته لارې
مورې تنها یمه ډارېرمه ته چېرته لارې

زه هم په ځان باندې حسینې نښاپېرۍ مین کړم
ساده ساده ومه ساده شانې کوچۍ مین کړم
له سره تېرې یوې داسې لېونۍ مین کړم
مورې رښتیا وایمه زه هم شین خالی مین کړم

هغه تا غواړي زه شرمېرمه ته چېرته لارې
مورې تنها یمه ډارېرمه ته چېرته لارې

ستاسو په څېر مونږه هم ډېر لرو دښمن ادکې
که لاس ته ورشو مونږ به هم زر کړي دفن ادکې
له مجبورۍ نه ورته پرېښی مو وطن ادکې
پټ مو ژوندون دی له هرچا نه زمونږ نن ادکې

دنیا مې وژني زه پوهېرمه ته چېرته لارې
مورې تنها یمه ډارېرمه ته چېرته لارې

2004 دسامبر 7

پېښور

يو سيوري - يوه رڼا

بابا زما هم داسې خوښه نه وه

زه دې بت گر شمه بتان جوړوم

داعذابي هنر اسمان راكړی

زه د لفظونو نه انسان جوړوم

زه په تېشه او په سندان جوړوم

لكه اذر واړه خدايان جوړوم

خُمكنه لا څه ده چې اسمان جوړوم

هم اهرېمن او هم يزدان جوړوم

هو! ماته ياد شي چې دې ويلې راته

هلکه بس که شاعري مه کوه

دادهرچا له وسه نه ده پوره

هسې بې ځايه دا خواري مه کوه

ما هم په خدای که به غوښتله داسې

چې رياضت دې د سندرو وکړم

خو دامې هم پوره په وس کې نه وه

زه دې عمل ستا په خبرو وکړم

زه خو د بل چا په پنجو کې بند وم
ښايي چې زه به يې شاعر خوښېدم
زه د سندرو په منتر يې پوی کړم
د هغه ذات به زه ساحر خوښېدم

بابا زما هم داسې خوښه نه وه
زه دې بت گر شمه بتان جوړوم
داعذابي هنر اسمان راکړی
زه د لفظونو نه انسان جوړوم

زه په تېشه او په سندان جوړوم
لکه اذر واړه خدايان جوړوم
خُمکه لا څه ده چې اسمان جوړوم
هم اهرېمن او هم يزدان جوړوم

دابه ازل کې نويشته وه بابا
چې زه په هاغو لارو يون وکړمه
چې ستا بيخي ورسره جوړه نه وه
هاغو رشتو سره تړون وکړمه

د ابادۍ نه دې بيديا ته لار شم

زه دې خو يونه د مجنون وکړمه

زه د شمېني دې د شېخانو وکړم

او اقتدا دې د مفتون وکړمه

بس په هم دغې به خپه وې رانه

چې د تسبو سره مې جوړه نه وه

ما خو په بل رنگې پرواز غو ښتله

د زولنو سره مې جوړه نه وه

داسې خو نه وه چې منکر دې ومه

گرانه بابا زه له يزدانه ځينې

ما خو به هم ځولې ځولې غو ښتله

دعا له بره شين اسمانه ځينې

دا ستا په اند به زه بې لارې ومه

خو زه مجبور له دغې چارې ومه

ته په تسبو او په چلتار مين وې

خو زه مين بيا په هندارې ومه

بابا زما هم داسې خوښه نه وه

زه دې بت گر شمه بتان جوړوم

داعذابي هنر اسمان راكړی
زه د لفظونو نه انسان جوړوم
زه په تېشه او په سندان جوړوم
لكه اذر واړه خدايان جوړوم
خُمكنه لا څه ده چې اسمان جوړوم
هم اهرېمن او هم يزدان جوړوم
بابا مونږ دواړو رياضت كړی دی
تا په سجدو الله ته ځان رساوه
زه چې د نى په فلسفه پوهېدم
ما په نغمو الله ته ځان رساوه

ښكاره توپير زمونږ تر مينځ مو جود و
خو ته بيا هم وې مهربانه بابا
زه دې دعا نه غور زولى نه وم
كه ډېر خپه هم وې زمانه با با

ته لكه ونه په غرمو ولاړ وې
خو مونږ دې سيوري ته دمې كولې
تا ددعا په شپول كې بند ساتلو
مونږ به نو ولې اندېښنې كولې

ها شپې د قدر شپو نه کمې نه وې
ته چې زمو نږ د کور ځلا وې با با
بس مهربانه په مونږ ټولو باندې
ته د فلک نه هم سپوا وې با با

تا مې په لار کې تل رڼا کرله
زما دلاس یوه امسا وې با با
ځان درنه هېر زموږ په مینه کې و
زموږ د ټولو مسیحا وې با با

ما به تکل د رڼا څه کولو
ته خو پخپله یو رڼا وې با با
ما پرېستې چېرته لیدلي نه دي
خو انسانانو نه بالا وې با با

زه که ژوندی ومه نو ستا له مخې
زما اوبه زما هوا وې با با
که مې یقین په سومنات لرلی
ما به ویل درته دېوتا وې با با

بابا زما هم داسې خوښه نه وه
زه دې بت گر شمه بتان جوړوم
داعذابي هنر اسمان راكړی
زه د لفظونو نه انسان جوړوم

زه په تېشه او په سندان جوړوم
لكه اذر واړه خدايان جوړوم
خُمكنه لا څه ده چې اسمان جوړوم
هم اهرېمن او هم يزدان جوړوم

زه د تيارو په غېږ كې پرې دې شوم
ته د يو بل جهان رڼا شوې با با
ولاړ په ټكنده غرمو كې يمه
ځكه ته سيوري د هما شوې با با

اوس هم په خوب كې تسلي را كوي
دا به دميني كوم مقام وي با با
ستا په مزار دې د نوروو باران
زما دعا ده چې مدام وي با با

2002 اگست 30

پېښور - پو هنتون

سترگې

بس ده ستا ښکلا به ډېره نه ستا يم
بس دی ستا د حسن صفت نه کوم
پس له دې پردو کې دې را نغاړمه
لرې له هر چانه دې زه غواړمه
سترگې د ښکلا په لټون گرځي تل
سترگو خو دنيا د خلکو وړانه کړه
سترگو، ستا کابل پروڼ خوړلی و
حسن يې د ځان ورته غم شوی و
خلکو چې کشمير ته به نظر و کړو
ويل به يې جنت دی د نړۍ په سر
ودې ليدل سترگو کشمير و خوړو
دا سې زلزلې ور باندې راغلې چې
هره شېبه زمکه يې ټالۍ وهي
نو اوس هره گړۍ په دې ډارېږمه
ستا ښايست که داسې تجلې کوي
سترگې د دنيا دې گلالۍ وهي
اوس په دې خبره رسېدلی يم
ځان که سپيلني په شانې دود کړمه
سترگې د دنيا چې راپسې وي نو
تا به د کشمير په شان کابل په شان

خدایگو د نظره کړي وپرېرمه
نو ځکه دې د حسن صفت نه کوم
بس ده ستا ښکلا به ډېره نه ستایم
پس له دې پردو کې دې را نغاړمه
لرې له هر چا نه دې زه غواړمه

2005 اکتوبر 19

حیات اباد - پېښور

-----دانگلیسي ژبې د وتلي شاعر پال پا ټس اوه شعرونه:

مخه ښه

چې انکار دې زما له مینې څخه وکړو
نو ما هم کړې تمبې پورې
ستا د خوب خونه مې پرېښوه
دواده گوتمه مې باندي
دروېزگر ته په کاسه کې
په یو شرنګ سره گوډار کړه
هاغه ورځ زمونږ په ژبو
د خبرو هم سلگۍ وې
چې یو بل ته مو لاس ورکړو
مخه ښه مو سره وکړه

دوه پړاوه

دا زمونږ د تاريخ پانې
دي په دوه برخو وېشلي
يو هغه چې مخکې تېرشو
د عيسى له زېږېدو نه
بل هغه چې وروسته وشول
د عيسى له زېږېدو نه
دغه راز زما ژوندون هم
دی په دوه برخو وېشلی
يو دا ستا تر ليدو وړاندې
يو دا ستا تر ليدو وروسته

بيلتون

يوه ورځ په لاره تلمه
چې مرگی مخې ته راغی
ها د هاغه ژوند په څېر و
چې دا زه يې تېرومه
بې له تا نه ای جانانه

حسن

خلک وايي خدا يه تا ته
کرشمې لرې منگول کې
نو ستا لاس کې دومره نه دي؟
چې زما د زړه ښکلا نه
يوه زره حسن رابيل کېږي
او و جود راته حسين کېږي

دويم نظر

ستا په لورې در کتل به
يو ځل بيا به په دغه رنگ وي
لکه څوک چې سترگې بايلي
او بيا بيرته را بينا شي

مينه

چې دې غېږه کې پرته وي
ها نجلۍ چې ستا ده خو ښه
ته به داسې فکر کېږي چې

خدای دی زمکې ته راغلی
خو که دغه نجلی هم وي
داستا مینې ته لېواله
نو بیا ستا احساس به څه وي
په دې زه هم نه پوهېږم
داسې ما نه دي لیدلي

سفیر

محبت دداسې کس چې
ستا د مینې قدر نه کړي
دا نو داسې یوه کیسه ده
لکه ته چې یو سفیر یې
د یوداسې یو هیواد چې
نه یې نوم نه یې نشان شته

گلاب

هنرک نور برانډنټ (ډنمارک)

دامنم چې زه شاعر یم

خو تر دې وروسته محبوبې
تا د مینې په لفظو کې
د گلاب په څېر نه ستا یم
نور دې نه انځورومه
نور دې نه شم کارولی
ستا وجود تر دې اوچت دی
تر گلابه نښایسته دی
ته پخپله په خپل ذات کې
څومره ښکلی انجمن یې

لمس

میریتي تورپ (ډنمارک)

چې داستا خبرې نه وي
بیا د چا خبرې نه وي
چې ستا لاس رانه تاو نه وي
لکه کنگل مې وجود وي
ته چې ما ته نه راگورې
بویه سترگې مې ړندې وي
چې ته غږ را باندې نه کړې

زه څه نا ورمه له چا نه
ته چې کله راسره يې
زه يم ورکه له خپل ځا نه

يو اړخيزه مينه

شار لوتي رتلی [ډنمارک]

مينه که يوازې له يوه خوا نه وي
دا لکه يو بوټی چې لوی شوی وي
بې له کروندې او بزغلي څخه
سر ددغه بوټي هسکېدی نه شي
هېڅوک هم قفس کې سترېدی نه شي

وخت

بيني اندرسن [ډنمارک]

په کاله کې مې موجود دي
يو نه ، دولس ساعتونه
خو بيا هم داسې گنيم چې
وخت زما سره ډېر کم دی

د کاله له پخلنځي نه
چې زه غواړم شيدې راوړم
خپل کمکي شاني بچي ته
خو چې بيرته راستنه شم
هغه دومره وي لوی شوی
چې شېدو ته هېڅ اړ نه وي
هغه بير له ما نه غواړي
هغه نجونو ته هوس کړي

د وړيو انسانانو سندرہ

محمد الجواهر [سعودي عربستان]

ای ډوډۍ ته ارمانجنو!
سترگې پټې کړئ ویده شئ
ها د رزق رسوونکی
دې ساتنه ستاسو وکړي
حيف چې توري دي کمزوري
لوږه نه شي کمولی
خدای دې وکړي چې خوبونه
ستاسو لوږې ته دوا شي
خدای دې وکړي چې ویده شئ

د وعدو په بسترونو

د سندرو په سورونو

خدای دې وکړي چې په خیال کې

خدای دې وکړي چې په خوب کې

د سپوږمۍ په شانې گردې

ډوډۍ تاسو ته پرته وي

زړه

ولادي مير مايا کو فيسکي [روسيه]

ددې نورو انسانانو

زړه سينه کې وي دننه

خو چې زه يې جوړولم

د تخليق علم خطا شو

بس يو زړه يې را نه جوړ کړو

اوس مې زړه دی چې درزېږي

په وجود کې نه ځایېږي

چې زه مړ شم

گارسيالو ر كا [هسپانيا]

كله چي زه مڙ شوم.....
دبالكن دروازه خلاصه پر پرده
ها كمكى هلته نارنج خوري.....
د بالكن نه ما ته ښكاري
ها كرگر چي فصل ريبي....
د بالكن نه ما ته ښكاري
نو زما ده وروستۍ هيله
كله چي زه مڙ شوم.....
د بالكن دروازه خلاصه پر پرده

هيله

رسول حمزه توف [روسيه ❖ داغستان]

انسانان ټول جولگان دي
د خپل سا له نري تاره
د ژوندون تكي او بدي دوی
د هر چا ده خپله برخه
څوك له دې وړې تكي نه

سپين کفن خان له تيار کړي
خو زما هيله ده بله
زه به تار د خپلې سا نه
يوه سره جنډه کړم جوړه
چې نشان د خپلواکۍ وي
د کلا په سر رپيري

.....

داغستان

ر سول حمزه توف [روسيه ❖ داغستان]

د سوچونو د خيالونو
له اسمان نه يو څه وړاندې
د واورينو شان غونډيو
له ژورو دريابونو
لږ څه وړاندې هلته مخکې
يوه سيمه ده اباده
چې د زړه په سترگو خیر شم
څومره ښکلی راته ښکاري
دغه ښکلی داغستان دی
زما دميني يو گنبد دی

زما د ژوند يو سرما يه ده
مور مې هم دلته او سپري
په يوه زړه کوټه کې
ما هم بويه يوه ښخته
د هم دې زړې کوټې چې
زما مور پکې اوسپري
تر هغې به زه ژوندی يم
چې دا نښي معلومپري
داغستان راته ښکارپري

گلونه

هنري کانستي بل

گلان واړه دروېزگر دي
غورولي يې لاسونه
زما ديار له ښکلو شونډو
مستعار اخلي رنگونه
اننگي د گلالي مې
الله داسې ښايسته دي
چې په بڼ کې ټول گلونه

ورته ټول اوبه اوبه دي
زما يار لکه د لمر دی
گلان ټول پرې ژوندي کيږي
خښي خښي خو له قصده
ورته وگوري زېږيږي
دالاله دی که ريدي دی
او که گل د ارغوان دی
داسرخي چې په کې ښکاري
دغه رنگ مې د جانان دی
رنگ د يار مې پيکه نه کړي
دا زرگی مې پرېشان دی
دا د يار د خولې نفس دی
ورمه نه ده د گلانو
دغه زمکه چې توده ده
دا تاثير يې د چشمانو
بزغلي يې چې را شنه کړل
دا باران د اوبو نه دی
دا مې اوښکې دي د سترگو
دا زمان د او بو نه دی
خوبونو کې راځه
کرستينا جارچينا روسيتي

راځه راځه په خوب کې راشه راته
ای د امېد یاده
ای د پای ته رسېدلو کالونو مینې
ای خوبه، ښایسته خوبه، تر ټولو ښایسته خوبه
ارمان چې سترگې پرانېزم او په جنت کې یم
دروحوونو په استوگن ځي کې
هلته چې دروحوونو ارمانجنې سترگې
خلاصېدونکې دروازې ته گوري
ددروازې دربان.....
باندي وتلو ته څوک نه پرېږدي
دروازه یوازې دننه خواته خلاصېږي
خو ای زما د تېرو کلونو مینې!
ما ته په خوب کې راحضور شه
ترڅو د ژوند د باد څپه وویښم
ژوند چې ساړه مرگ رانه اخیستی
ستا په راتلو به گوندې بیا ژوندی شم
چې سا په سا اوخوله په خوله شو سره
خو چې راتلې راته به ورو غږېږې
داسې ورو، چې پخوا به غږېدې
خو خدايزده څومره پخوا.....؟.

مستانه هلک

زه ددنگو غرو ها مستانه هلک
ستا دجبین خال پسي روان شومه
ډپرو کلي والو نجونو وويل
لاړمه ښاری شومه او وران شومه
تاته چې نزدې شوم انگېرله مې
خاوره نه يم هسک شومه اسمان شومه
زړه مې د چر چنې نه هم وور، و، خو
مېنې سره خدانگو پالوان شومه

.....

بې له سندرماره به زه څه کېدم
زه چې د شپېلۍ سره لوی شوی وم
زړه مې د شیشې غونډې و سپین ځکه
زه سپینې گلۍ سره لوی شوی وم
غره کې به مو ځغاسته په یو ځای کړله
زه وړې کېلۍ سره لوی شوی وم
منډه کې به ولې لومړی نه ومه
زه دغرو سیلۍ سره لوی شوی وم

.....

زه لکه دغره واوړه را خوی شومه

ستا د ښار په لوري مې مزل وکړو
بس خو ستا تر لپې مې ځان ورسو
تا سره که ځان سره مې چل وکړو

.....

زه د ښار تيارو کې ورکېدمه خو
ته لکه رڼا هلته ولاړه وې
ما په لوړه بيه رانيولې خو
ته راته وپريا هلته ولاړه وې
پښې که مې ټپي وې او ټناکې وې
ښکلې مسيحا هلته ولاړه وې
خدای گو دوباره دې را ژوندی کړمه
ته لکه عيسا هلته ولاړه وې
سترگې مې موبلې گوندې خوب به وي
نه ولا! رښتيا هلته ولاړه وې

.....

پر پرده چې دنيا را مخامخه شي
موم نه يمه تيره يم ډبره يم
ښه چې شم د شاتو ميرتون يمه
بدو ته والله يوه ډمبره يم
تريخ که يم دنيا ته چې دښمنه ده
ته خو مې خوړلې شې شکره يم

يو خاى به دنيا سره جنگيرو مونږ
تېر مې هم له ماله هم له سره يم

.....

ښکلې خو دا يو احسان په ما وکړه
ما په تورو زلفو کې بندي ساته
بل خاى کې مې سود دزرگي هېڅ نه شي
ما د زړه په کور کې دې خوندي ساته

2006 فبروري 4

پېښور - حیات اباد

د ژورنالست سندره

په سټوډيو کې غلې غلې
يادوم دې نازولې
چې راپور پسې روان شم
سمه ته راسره درومي
که ته ناسته يې په کور کې
خيال کې ښه راسره درومې
مرکه چې چانه اخلم
ستا يو ښتني راپه ياد شي
مخامخ سړى مې هېر وي
ستا غو ښتني راپه ياد شي

داپوښتنه له تاكړمه
زوروره يې ته ولې ؟
په ستوډيو كې غلې غلې
يادوم دې نازولې
داخبار سرخي ته گورم
كله زه چې په سهر كې
رنگ مې يو ناڅاپه سور شي
ستا د شونډو تصور كې
چې زه سكريپټ كله ليكمه
ستا خبرې را په زړه شي
واړه توري گډ او وډ شي
چې شكرې راپه زړه شي
بيړني خبر په شانې
زر مې ذهن ته رازغلې
په ستوډيو كې غلې غلې
يادوم دې نازولې
ميكرافون كې چې هلو كړم
مبايل په شرنگېدو شي
چې يې غوږ ته رانزدې كړم
لكه ته په غږېدو شي
چې راپور مې ثبتومه

زما په ستوني کې غږ پرې

په څپو د هواگانو

مانه وړاندې ته خپرېږي

زما په زړه دې ښځې کړي

راته ښکاري دې منگولې

په ستوډيو کې غلې غلې

يادوم دې نازولې

ستا د حسن برکت دی

په راپور کې شاعري کړم

زه نو هاغه خبريال يم

چې خبرې باوري کړم

رانه دا پوښتنه مه کړه

چې يې څومره پر ما گرانه

دراپور په شان خوږه يې

چې خپرېږي له دستگا نه

دراډيو په شانې ښکلې

زما زړه ته يې منلې

په ستوډيو کې غلې غلې

يادوم دې نازولې

2006 فبروري 23

پېښور

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**